

[Wilhelm.]

dringsforslaget her fra forslagsstillernes side, er, at alle, undtagen socialdemokratiet og måske SF — det skal jeg vende tilbage til, for det undrede mig lidt, hvad fru Ebba Strange sagde heroppe i dag — og måske de konservative, er enige om, at efter gældende lov, det være sig politivedtægt eller straffelov, er disse blokader ikke rets- eller lovstridige.

Ellers er det jo uforklarligt, at et flertal — og det må konstateres, at sådan er det — gang på gang har stillet krav om skærpelse af henholdsvis straffelov og politivedtægt. Det ville jo ikke være nødvendigt, hvis disse ting var forbudt i forvejen. De eneste, der konsekvent har hævdet, at tingene i forvejen var forbudt, er regeringen og socialdemokratiet, og det har haft en yderst beklagelig effekt, denne opportunistiske given op over for den første modstand mod et hævdvundet fagligt kampmiddel som dette her. Men alle andre har ved deres egne fremsættelser af forslag om henholdsvis skærpelse af straffeloven og politivedtægten erkendt, at efter gældende straffelov og politivedtægt er disse faglige kampmidler ikke ulovlige.

Det er derfor urigtigt, hvad ændringsforslagsstillerne skriver i betænkningen, at det er godtgjort, at et flertal i folketinget har givet udtryk for, at fysisk blokade ikke er tilladt. Nej, det, et flertal i folketinget har givet udtryk for, er, at de mener, at fysisk blokade ikke bør være tilladt, men de har samtidig ved deres egne forslag givet udtryk for, at sådan som retstilstanden er nu, er fysisk blokade ikke ulovlig. Det er det, der har nødvendiggjort deres forslag, når de tilstræber det mål, som vi andre er uenige i.

Det samme kan man sige om et andet mindretal, og det er selvfølgelig fremskridtspartiet, der skriver i betænkningen, at man må beskytte lovlydige borgere mod alvorlige frihedskrænkelser fra nogle få professionelle voldsmageres side, de såkaldte kinesere, der gang på gang groft overtræder straffeloven, uden at politiet griber ind. Ja men hele grundelsen for fremskridtspartiets eget krav om at skærpe straffeloven er jo netop, at disse foreteelser foregår, uden at straffeloven er overtrådt. Så er det jo direkte usandt at skrive her i betænkningen, at de og de — hvilken sprogbrug man så ellers betjener sig

af — aktioner, der her er tale om, er en overtrædelse af straffeloven. Så falder hele grundelsen for fremskridtspartiets egen kampagne for en skærpelse af straffeloven jo til jorden.

Jeg mener altså, det er vigtigt at holde fast ved, efter den lange debat frem og tilbage og udvalgsbehandling og ændringsforslag osv., at det, der har vist sig her, er, at et massivt flertal i denne sal erkender, at disse faglige kampmidler ikke er lovstridige efter gældende straffelov og politivedtægt. Og hvis man ønsker den situation ændret, så ønsker man kriminaliseret nogle aktionsformer, som ikke hidtil har været ulovlige. Det er det, der ligger i, at man stædigt kommer med sine forslag og sine ændringsforslag på disse områder, og det massive flertal, der er dér, er samtlige de partier, der ønsker straffeloven eller politivedtægten ændret, plus de tre venstrefløjspartier, som siger: vi ønsker den ikke ændret, men vi mener heller ikke, at disse ting er ulovlige efter gældende lov.

Socialdemokratiet har hjulpet godt til med hetzen mod det her. Socialdemokratiet har egenhændigt ved sin justitsminister udformet den politivedtægtsændring, som man nu ønsker gennemført, har tilbudt en cirkulæreskrivelse, som skulle retfærdiggøre den samme kriminalisering, og det mener jeg man må angribe socialdemokratiet for. Jeg mener også, det skal påpeges, at det vistnok er første gang overhovedet, at folketinget forsøger at blande sig i, hvordan tingene administreres, det være sig ved en ændring af politivedtægten eller ved cirkulære. Det er ret enestående, at man griber til den slags midler for at opnå de mål, man vil nå, vel vidende, at det ville være for provokerende, det ville være for betænkeligt, klart et udtryk for en ændring af retstilstanden, for kriminalisering af nogle ting, der ikke har været ulovlige før, hvis man greb til den direkte ændring i straffeloven.

De generelle ting skal jeg naturligvis gemme til behandlingen af selve forslaget om lidt, men jeg skal lige sige i anledning af det, hr. Hjortnæs og fru Ebba Strange har sagt, at jeg forstår ikke rigtig de udtalelser om, hvordan det har vist sig, at politivedtægten er tilstrækkelig, som den er, til at forbyde den slags aktioner. Hvad er det, der har vist sig? Hr. Hjortnæs sagde, at